

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andrei Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

„Pagina Bisericii“ în foile noastre politice

(=) Am accentuat, la ocazii, în coloanele acestui ziar, că orce năzuință a clerului nostru ortodox în promovarea bunei stări, sufletești și materiale a credincioșilor, va izbuti în măsura în care i se asigură concursul sincer nu numai din partea organelor cu răspundere ale statului, ci și din partea presei creștinești, în special a marilor cotidiane din capitală.

Nu puteam prin urmare, decât să luăm act cu mulțumire, de câteori ni s'a dat să vedem realizări pornite din asemenea intenții.

Una din aceste realizări este așa zisa: «*Pagină a Bisericii*», — adoptată de curând și în «*Dreptatea*» partidului național-țărănesc, ear în «*Universul*» cultivată de patru ani.

Cetitorul Paginei are prilej să găsească, în fiecare săptămână, materialul necesar de zidire duhovnicească, și nu mai puțin aceeaș edificatoare orientare în tot ce se rapoartă la viața noastră bisericească națională. Slujește însă această Pagină nu atât persoane sau partide, ci slujește mai ales, și d'asupra tuturor patimilor interesate, **Biserica lui Hristos și sfânta ei credință**, alcătuitoare pe vecie a temeliiilor vieții și siguranței statului și neamului românesc.

Scriem la gazete, în câțiva ani din urmă, sub poruncile *cenzurii*, — va să zică cu o restrângere și chiar cu o stânjenire a scrisului gazetăresc.

Cenzura nu ne dă, în schimb, nici talent scriitoricesc, nici inspirație, nici bun simț și nici măcar — puțină gramatică.

În veacul «*libertății cuvântului*» vânătorii de senzații nesănătoase, tineri fără vocație și fără pregătire, se cred astfel îndatorați să-și aștearnă

ideile și sentimentele pe hârtie, pare c'ar trăi sub îndemnul aproape des-nădăjduit, rostit în vremea redeșterii naționale, acum o sută de ani, de îngrijatul «*părinte al literaturii românești*», care implora scriitorii băeți să coboare, prin condeiul lor, în lumea cetitorilor puținți, cât mai multe vorbe și fraze românești... fie «*ori cum*».

Această «*libertate*» de «*ori cum*» a cuvântului a făcut și în vremile noastre să sporească la infinit *criticele negative* în presa periodică, producând, în loc de orientare și lămurire constructivă, zăpăcea și rătăcire prin îndrăzneala de afirmații necontrolate sau de-a dreptul mincinoase.

Un confrate, dintre cei mai de seamă, întrebat: Ce rost crede să aibă Pagina Bisericii asupra felului de redactare a unei gazete, a răspuns:

Pagina aceasta, cu ținuta ei domoală și senină, pare că aduce aerul înviorător în atmosfera încordată și îmbăcsită de microbii încăerărilor politice și de altă natură, — este o Pagină, despre care pot afirma că e chemată să creeze o punte de înțelegere între cei prea certați și adânc îndușmăniți în fața diferitelor probleme, mari sau mărunte, ce ni se prezintă și ne macină zilnic.

Socotim dar a nu greși, când susținem că *Pagina Bisericii* în foile noastre politice formează o putere de mare valoare și în propășirea presei creștine din această țară, înlocuind, până la un punct, absența *marelui cotidian bisericesc național* în pregătire; — căci, — cum ni se spune, — gândul înjghebarii lui, a viitorului mare organ bisericesc român, tot mai stăruind, s'ar putea ca ceasul s'aducă ceea ce n'au adus anii.

Realități sociale și remedii creștine

Trăim o epocă de evidentă nesiguranță socială. Tendințele divergente ale opiniei publice produc această nesiguranță care face pe omul modern a fi mereu îngrijat de soarta lui de mâine.

Disciplina colectivă a pierdut din autoritatea ei de altă dată. Regulele morale se succed într-o rapidă alternanță de ridicări și coborări, încât abia poți înregistra prezența lor.

Tot ce mintea omenească inventează este repede experimentat, utilizat și în cele din urmă abandonat.

Pământul pare un morman de iluzii, iar omul un rătăcit călător printre ele.

În domeniul politic, numai în cei douăzeci de ani din urmă, s'au produs astfel de schimbări încât fața Europei este de nerecunoscut. În locul statelor imperialiste au răsărit cele naționale, ca o consecință a dreptății divine. Energiile cari până aci erau îndreptate spre scopuri distructive, iau, după război, drumul progresului și al refacerii național-culturale.

S'a părut pentru un moment că omul ajunsese la fericite mijloace de a rezolva neînțelegerile dintre state. A fost și aceasta o simplă iluzie. De-vinge actuală: «*pace prin înarmare*» ne arată că omul a ajuns tot acolo de unde a plecat.

În viața socială tensiunile dintre clase au devenit atât de acute, încât cu greu pot fi stăpânite. Legiferările ultimelor decenii sânt în bună parte consecința acestor stări. Dacă s'a remediat ceva din aceste neajunsuri, nu există nici o îndoială că ele au rămas tot pe primul plan de preocupări.

Aceeași stare o găsim în toate domeniile de manifestare ale spiritului omesc, ex.: în artă, literatură, etc. Peste tot se vede o rătăcire, aproape

voită, între sensualul cel mai cras și forma cea mai inferoară de morală raționalistă.

Datorită lipsei de statornicie într'un ideal mai înalt, omul modern și-a pierdut cumpătul. El aleargă desorientat în toate părțile fără ideal și fără voință. Nimic nu-l reține. Simțul de adâncire și cercetare a realității slăbește, iar sentimentul oricărei valori pierde mereu din intensitate.

Și astfel omul trece prin viață cheltuind cât mai puțină energie și cu dorința fermă de-a realiza cât mai mult sub raportul varietății senzațiilor. De aceea omul modern este superficial și lipsit de puțința de-a trăi ocaziuni de înalte virtuți.

Gânditorul rus N. Berdiaev, în cartea «*Un nou ev mediu*», referindu-se la această astenie morală a omului de azi, găsește în atitudinea sa toată cauza răului de care suferă. «*Omul nou a vrut să fie autorul și stăpânul vieții sale, fără nici un ajutor de sus, indiferent de sancțiunile divine. El s'a smuls din centrul religios căruia fusese supusă toată viața sa... și a vrut să meargă pe o cale liberă și independentă... Când omul a rupt cu centrul spiritual al vieții, el s'a smuls din adânc și a trecut la suprafață. Îndepărtarea sa de centrul spiritual al vieții l-a făcut din ce în ce mai superficial și prin aceasta și-a pierdut propriul său centru spiritual. O astfel de desaxare a existenței omenești înseamnă ruina constituției sale organice*».

Prin abandonarea spiritualului omul a rupt contactul cu adâncul, meditația și entuziasmul. Organele subordonate ale vieții omenești, liberându-se de relația lor organică cu adevăratul centru, s'au declarat centre vitale.

FOIȘOARA

Cuvântarea

Prea Sfinției Sale Arhiepiscopul-vicar VASILE la inaugurarea fabricilor «*Antigan*» și «*Acticarbon*», la 18 Iulie 1937, în Vulcan

Excelența Voastră, Domnule ministru președinte,
Domnilor miniștri,
Domnule director general,
Onorată asistență!

Bunul Dumnezeu, dela începutul lumii, a pus pe om chivernisitor al imenselor bogății de pe pământ și de sub scoarța pământului, rostindu-i destinul în porunca primordială: **Umpleți pământul și-l stăpâniți!** Nici una dintră făpturi nu i-a mai dat, afară de om, menirea să stăpânească, pentru că nici una nu avea imprimat în ființa sa chipul Lui ceresc, atât de luminat.

În sens biblic, omul ieșit din oceanul iubirii dumnezeiești și înzestrat cu însușiri cu puțin mai prejos decât ale îngerilor, putea fi așezat fără nici o sminteală chivernisitor al pământului în numele Domnului, pentru că din bunătatea mai presus de priceperea noastră a ziditorului său a primit destule puteri spirituale: intelectuale și morale și destulă înțelepciune, ca să gospodărească în lume nu numai în folosul său imediat, spre împăcarea necesităților sale trupesti, ci și pentru creiarea unei culturi în progresivă strălucire, prin care se preamărește Dumnezeu, iar el, mâna de lut, se descătușează din strânsorile materiei, înălțându-se în splendorile curate și senine ale idealului.

Plin este ceriul de slava lui Dumnezeu, unde este închinat și preamărit de sfinții Săi și de îngerii. Dar plin este și pământul și răsună dela o margine la alta de strădania omului, care prin creațiunile genului său și prin arta mânilor sale, face să crească fără încetare și aici slava lui Dumnezeu.

Porunca: **stăpâniți pământul!** se arată ca o sublimă realitate, ca întruchiparea năzuințelor glorioase ale miilor de generații ce ne-au precedat în strălucita cultură și civilizație a veacului nostru. Și trece ca un imperativ, ca un testament, al celor de astăzi generațiilor de oameni, ce vor veni după noi, să ducă moștenirea noastră la o și mai mare splendoare, apropiindu-o fără încetare de spiritualitatea și desăvârșirea Tatălui ceresc, după îndemnul scumpului nostru Mântuitor din lozinca: **Fiiți desăvârșiți, precum și Tatăl vostru din ceruri desăvârșit este!**

Neamul nostru nu a rămas strein de aceste preocupări. Clipa ce ne-a adunat astăzi la această sărbătoare a muncii și realizărilor societății «*Antigan*» și «*Acticarbon*», trebuie să o consfințim ca o încadrare laudabilă a vrierilor românești în uriașul marș spre desăvârșire al omenirii. Prin așezarea cu temei a acestor stabilimente de înaltă menire socială și patriotică, ce le sfințim astăzi, se dă expresiune vie puterilor sufletești și energiilor creatoare ale neamului ro-

mănesc, precum și dovada în fața lumii, că suntem atât de puternici și înțelepți, ca să ne îndrumăm destinele noastre prin noi înșine.

Biserica strămoșească, totdeauna prezentă la înfăptuirile de seamă ale neamului, binecuvintează prin rugăciunile sale și sfințește cu aghiazma credinței pururea creatoare, aceste nouă și atât de necesare înfăptuiri ale spiritului și străduințelor curat românești. La aceste rugăciuni și acte sfințitoare voiui alături și binecuvântările I. P. Sf. Mitropolit Nicolae al Ardealului, care împiedecat de a fi de față la această mândră sărbătoare, mi-a hărăzit mie bucuria, de a aduce felicitări adânc simțite inițiatorilor și conducătorilor acestor așezăminte, urându-le lor și tuturor celor ce vor trudi în ele, ca munca să le fie totdeauna cu spor și să se prefacă în izvor nesecat de bunăstare și înflorire, spre înmulțirea binelui public, spre întărirea și înălțarea scumpei noastre patrii și spre slava lui Dumnezeu! Amin.

Astfel viața personală s'a anarhizat și odată cu ea întregul organism social. Pecetea acestui spirit străbate întreaga viață modernă, determinând concluzii triste pentru cei ce gândesc la rostul ei.

În această babilonie a gândirii și a faptei, creștinismul este singurul lăman de mântuire, spre care se poate îndrepta sufletul omenesc naufragiat.

El imprimă sufletului omenesc un ideal înalt și-l ancorează în lumea suprasensibilă, în lumea valorilor absolute. Drumul spre acest ideal este opera omului, care îl face să se spiritualizeze în așa măsură, încât conținutul naturii și relativitatea ei sânt piedeci minime în raportul său cu absolutul.

Pentru a atinge culmea cea mai înaltă a spiritualității — aceea de fiul al spiritului absolut, amărăciunile și conflictele vieții nu-l vor desechilibra, ci din contră îl ridică și recompensează cu meritul virtuții, dacă nu în această lume, atunci în viața de dincolo, care este eternă. Și ca o garanție a acestora, creștinismul opune dreptății imanente, care este relativă, una transcendentă, eternă și aceeași pentru toată lumea.

Privită prin prisma absolutului activitatea omenescă, în orice domeniu de manifestare, își pierde din posibilitățile de nereușită. Omul capătă siguranța drumului care-l parcurge și încrederea neîmurmurată în isbândă.

În acest caz nesiguranța devine pe un plan cu mult prea jos ca să poată priva munca omului de tăria necesară. Astfel se înlesnește, printr'un ideal creștin în societatea actuală, puțința de-a se dedica omul progresului și viața, prin trăirea celor mai înalte comandamente morale.

Pentru a întâmpina lupta dintre clasele sociale creștinismul propune o reformă în spiritul principiilor sale. Toți oamenii sânt fii aceluiasi Părinte, care este stăpânul a toate câte există.

Proprietatea este un bun relativ și fiecare o merită în măsura muncii depuse. Munca este ridicată în creștinism la principiul de virtute creștină, care condiționează fericirea. Ea este un criteriu de selecționare și în același timp un eminent mijloc de educare. Prin muncă omul își verifică puterile personale și se înzestrează cu virtutea modestiei. Altfel prin acest mijloc se elimină din corpul social

parazitismul, producător de revolte și mândria, mama tuturor păcatelor.

Munca singură, fără iubire, ar putea însă promova egoismul personal. Creștinismul vine atunci și-i pune pecetea sfințeniei, prin dragoste.

În societate dragostea se realizează prin așezarea persoanei altuia la aceeași valoare cu eul propriu. Omul ve trebui să depășească tendința egoistă a vieții și activității pentru sine, într'o viață pentru altul, din dragoste față de Dumnezeu, care este Tatăl tuturor. Prin dragoste eul personal transcende emoțional către altul, pătrunzând în simțirea, fericirea și suferința altuia. Depășind micimea personală și singurătatea, omul se toarnă în sufletul aproapelui, trăind împreună cu el întreaga gama vieții sale.

În astfel de ocazii compasiunea față de neajunsurile aproapelui și fericirea pentru bucuria sa rezolvă delat sine raporturile dintre oameni.

Disensiunile sociale sânt astfel evitate printr'o rețetă creștină, iar lupta fratricidă e fără motiv de existență.

Ne oprim aci pentru a nu depăși cadrele unui articol. Creștinismul dispune încă de multe mijloace pentru a remedia răul social. Am enumerat numai pe acestea, fiindcă lipsa lor este mai simțită astăzi.

Un ideal creștin, realizabil printr'o muncă, în toate domeniile de manifestare ale spiritului omenesc: printr'o muncă încălzită de focul dragostei, va readuce pe omul modern la făgașul său natural.

Pr. IOAN N. BEJU

Concordatul Vaticanului cu Iugoslavia. Ratificarea unui concordat între Vatican și statul iugoslav a provocat un viu conflict între guvernul dela Belgrad și biserica ortodoxă sârbească.

În parlamentul iugoslav, în skupștina, s'au desfășurat discuții vehemente în jurul ratificării concordatului.

Cățiva deputați cari au votat pentru concordatul cu Vaticanul, au fost excomunicați din sinul bisericii ortodoxe sârbești; de altă parte, deputați majoritari, cari au votat contra, sânt eliminați din partidul guvernului.

În legătură cu cele petrecute în skupștina, sf. Sinod a cerut telegrafic dela prințul-regent Paul, ca sf. Sinod al bisericii ortodoxe sârbești, pentru alegerea noului patriarh, să nu fie convocat înainte de retragerea din guvern a prim-ministrului Stoiadinovici; afară de aceasta, miniștrilor ortodocși, cari sânt pentru concordat, sf. Sinod le ridică dreptul de vot la toate alegerile bisericești.

rea păcatelor noastre, a șezut de-a dreapta mării, întru cele prea înalte" (Evrei 1, 13).

În continuare autorul epistolei face o comparație între sacrificiile iudaismului și între opera mântuitoare și funcția sacerdotală a lui Isus, ca să arate în deosebi superioritatea, universalitatea și eficacitatea acesteia din urmă. Isus Fiul lui Dumnezeu este deodată arhiereul ideal și suprema jertfă de împăcare. Preoția lui nu are un caracter provizoriu ca cea levitică, ci unul superior, etern și unic (7, 24-25). El e preot sfânt (7, 26-27), preot în veac după rânduiala lui Melchisedec (5, 10; 6, 20; 7, 17), mijlocitorul unui nou așezământ (9, 15; 12, 24). Cu acest scop a venit în lume (10, 5) și l-a realizat prin patimile și moartea Sa (9, 14-15). Jertfa ce o aduce El este trupul său (10, 7-10), dat crucii de bună voie (10, 9-10), din dragoste față de omenirea căzută și din ascultare față de Tatăl (5, 7-9). Prin sângele său El ne răscumpără (9, 12) și ne sfințește (13, 12); ne slobozește din robia morții (2, 14) și ne face părtași harului. Jertfa Lui este pentru toți oamenii (2, 9; 5, 9) și pentru totdeauna (9, 25-28). El mijlocește pentru noi pururea în cer unde a intrat ca într'o nouă Sfântă a Sfințelor (7, 25; 9, 24). De aceea trebuie să avem încredere în El (10, 23) și să ne apropiem de El cu pocăință, cu toată credința și curățenia (10, 22-23; Tixeront, op. cit. p. 96-98; Rivière, op. cit. p. 68-69).

Aceasta e în scurte cuvinte doctrina N. T. despre răscumpărare. Între om și

Episcopia ortodoxă română a Maramureșului

Jurnalul consiliului de miniștri, apărut în *Monitorul Oficial* din 24 Iulie 1937, anunță:

Se înființează, pe ziua de 1 Iulie, *Episcopia ortodoxă română a Maramureșului*, ca sufragana a mitropoliei Bucovinei, care se va conduce după legile și normele în vigoare, aplicabile bisericii ortodoxe române.

Reședința acestei episcopii este în orașul Sighet.

Clerul parohiilor din episcopia

Maramureșului rămâne retribuit de stat ca și până în prezent.

Mitropolia Bucovinei ia asupra sa toate celelalte cheltuieli necesare înființării și funcționării noiei episcopii a Maramureșului până la 1 April 1938, când urmează a fi prevăzute în bugetul statului.

Sf. Sinod are să fie în curând convocat pentru alegerea episcopului de Maramureș.

Nr. 6841

Notificare oficială

Se atrage atențiunea On. preoți asupra circularei noastre din 12 Iulie 1930 Nr. 6693, prin care s'au dispus următoarele:

1. Toate bisericile din cuprinsul Arhiepiscopiei noastre, zidite până la anul 1834 inclusiv, sânt clasate cu toate odoarele lor ca monumente istorice.

2. Nimeni nu poate executa reparațiuni la bisericile declarate monumente istorice, până nu are aprobarea specială din partea comisiei monumentelor istorice și planurile și devizele aprobate de Serviciul tehnic al acestei comisii, care aprobare este a se cere prin Consiliul nostru arhiepiscopesc.

On. preoțime va fi atentă ca bisericile zidite înainte de anul 1834 să nu fie dărmate sub nici un motiv fără încuviințarea Comisiei monumentelor istorice, ci să fie reparate și păstrate în bună rânduială.

Sibiu, din ședința senatului bisericesc, ținută la 27 Iulie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

Nr. 6370 - 1937.

Comunicare

Se aduce la cunoștință, că erezii după P. C. Păr. prot. Dr. Iosif Blaga din Brașov, decedat la 2 Iunie 1937, în baza § 5 din regulamentul fondului de ajutorare preoțesc au primit dela Cassa arhiepiscopale din Sibiu, în numerar, fără nici o reținere, ajutorul de Lei 30.000.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 24 Iulie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

Moartea Patriarhului Varnava al Iugoslaviei

Știrea morții Patriarhului Varnava al Iugoslaviei, unul din stâlpii sfintei ortodoxii și organizator al bisericii sale, a produs impresie profundă și în clerul eparhiilor din țara noastră.

Înaltul chiriarh al bisericii surori, decedat în 24 Iulie, în etate de 57 ani, a părăsit biserica ortodoxă sârbă ca patriarh din 12 April 1936 și până azi.

Adormitul întru Domnul a fost înmormântat Joi dimineața, în 29 Iulie 1937, la Belgrad, în biserica Sf. Sava.

Vesnică să fie pomenirea ilustrului dispărut și neînficat patriot, Patriarhul Varnava!

Parastas. În ziua înmormântării I. P. S. S. Patriarhului Varnava, P. S. Sa Arhiereul nostru VASILE a oficiat în capela mitropoliei parastas asistat de preoții catedralei pentru odihna sufletului răposatului Ierarh, iar clopotele catedralei au vestit credincioșilor noștri, dureroasa știre.

Odihnească în pace!

Congresul creștinismului practic s'a ținut săptămâna trecută în Anglia, la Oxford.

Au participat, la această mare întrunire, reprezentanții tuturor bisericilor, cu excepția bisericii catolice.

Dintre delegații sfintei noastre biserici ortodoxe au luat cuvântul în ședințele congresului, cunoscuți luptători în via Domnului: I. P. C. Arhimandrit Iuliu Scriban, dnii profesori V. Gh. Ispir și Șerban Ionescu, dela facultatea teologică din București, preoții V. Popescu și Găldău.

Vom reveni asupra celor dezbătute în congresul dela Oxford.

Doctrina mântuirii în primele patru veacuri

(2) de Pr. Ilarion V. Felea

În felul acesta răscumpărarea prin credința în jertfa Mântuitorului de pe cruce [Rom. 3, 25], ocupă locul central în scrierile apostolului Pavel, după cum ea reprezintă punctul vital și fundamental în misterele religiei creștine [Rivière op. cit. p. 66]. „V'am dat, scrie Pavel Corintenilor, să știți ceea ce am primit și eu, că Hristos a murit pentru păcatele noastre, potrivit scripturilor și că s'a îngropat și a înviat a treia zi, potrivit scripturilor" [I Cor. 15, 3-4]. Cu alte cuvinte sfântul apostol vestește crezul bisericii primare [Rivière, op. cit. p. 61], care nu e altceva, decât izvorul și temelgia dogmei mântuirii, crezul de totdeauna al bisericii lui Hristos.

Un loc deosebit ocupă soteriologia în Epistola către Evrei [Rivière, p. 67-70; Sabatier, op. cit. p. 33]. Autorul ei așează față în față caducitatea sacrificiilor V. T. cu „valoarea absolută și definitivă" a jertfei Mântuitorului... „În multe feluri și în multe chipuri, începe solemn și sintetic prologul epistolei, Dumnezeu odinioară a vorbit părinților noștri prin proroci; către sfârșitul acestor vremuri, ne-a grăit nouă prin Fiul, pe care l-a pus moștenitor a toate și prin care a și făcut veacurile. Fiul, care, este strălucirea slavei și icoana ființei lui Dumnezeu și care ține toate cu cuvântul puterii sale, după ce a săvârșit curățirea

Dumnezeu stă un obstacol, păcatul. Isus Hristos prin jertfa Sa îl înlătură; curăță sufletele și împacă, pe păcătoșii cari se pocăiesc, cu Dumnezeu, prin întreita Sa chemare sau slujire de: 1. Proroc sau Învățător [Ioan 6 14; 7, 40; 8, 12; 9, 17; 17, 6; Schwane, op. cit. I. p. 235-236; I. Mihălcescu: Dogma Soteriologică, p. 20-22; Matei 11, 29; 23, 10; Luca 24, 19], 2. Preot sau Arhiereu [Matei 26, 28; Ioan 6, 22; 1, 29; 3, 17; Evrei 4, 14; I Petru 1, 18-19; 2, 24; Tit 2, 14; I Ioan 1, 7; I Petru 1, 17], și 3. Împărat [Matei 2, 2; 27, 37; Marcu 16, 1-18; Matei 28, 1-20; Luca 24, 1-49; Ioan 12, 13; 18, 33 și 37; 20, 1-29; Luca 1, 33; Fapte 2, 22-32; I Cor. 15, 1-20; Apoc. 17, 14; Schwane, op. cit. p. 236-241; Mihălcescu, op. cit. p. 23-24 și 27-28].

2. Mântuirea în scrierile Părinților Apostolici

Pe temeiul acestei doctrine se clădește biserica Mântuitorului și se desfășură tradiția ei, așa după cum o constatăm aceasta în primul rând din scrierile Părinților Apostolici. Doctrina lor soteriologică este tot cea biblică.

Vom observa însă înainte de toate, că precum în N. T. nu avem un tratat special despre dogma mântuirii, ci numai elementele pe temeiul cărora putem integral constitui dogma, la fel în scrierile bărbăților apostolici și a multor sfinți părinți nu aflăm expuneri sistematice ale dogmei, ci numai lămuriri parțiale, întâmplătoare, de sigur prețioase, în legătură cu felurile

subiecte pe cari le tratează în scrierile lor. În viața și în credința primilor creștini dogma răscumpărării era vie, trăită, nu discutată (I. Mihălcescu: Scrierile Părinților Apostolici, Chișineu 1927, vol. I, Prefața p. 4). Dragostea lor față de Mântuitorul ne-o confirmă în chipul cel mai strălucit martirul lor, ce alcătuiește cea mai puternică dovadă, cea mai frumoasă floare a credinței în crucea lui Isus. Creștinii primelor veacuri mureau bucuroși pentru Hristos, pentru că în El au aflat pe Mântuitorul vieții lor. Scrierile părinților, alcătuite fie pentru apărarea, mângăierea sau învățăătura credincioșilor, fie pentru combaterea ereticilor și a păgânilor, ne confirmă întru toate aceasta observare.

Date cu privire la dogma mântuirii aflăm mai întâi în epistola apostolului Barnaba, care multă vreme a făcut parte din categoria cărților inspirate ale N. T. Capitoul V al epistolei începe așa: „Pentru aceasta a primit Domnul să-și dea trupul său stricunii, ca să ne curățim prin iertarea păcatelor adică prin stropirea cu sângele său. Căci despre El s'au scris unele către Israel, altele către noi și zice astfel: Pentru fărădelegile noastre s'a rănit și pentru păcatele noastre a pălinit și prin rana lui noi toți ne-am vindecat. Ca o oaie spre junghiere s'a adus și ca un miel fără de glas înainte de celui ce-l tunde" (Mihălcescu-Păslaru-Nuțu: Scrierile Părinților Ap. vol. I. cap. V p. 56; cf. Isaia 53, 5, 7; Migne, P. Gr. Tom. II). În continuare se arată că Domnul a pălinit „în trup",

Probleme-Recensii-Comentarii

G. M. Ivanov: Roduri din câmpul Evangheliei. — *Neobositul nou vladică al Clujului, P. S. episcop Nicolae Colan, inaugurează colecția „Cărților Vieții” cu o carte de mare valoare misionară, scrisă de cunoscutul publicist G. M. Ivanov și conținând creștinești meditații apărute întâi risipite într-un ziar din capitală, iar acum adunate într-un frumos volum de 139 p., — pe care în deosebi tineretul nostru îl va întâmpina, fără îndoială, cu cea mai însuflețită bucurie și va citi cele 18 „iscusite propovedanii” ale unui scriitor de mână întâi, adânc îndrăgostit de înțelepciunea Cărților Sfinte. Bunii fii ai neamului și ai sfintei noastre biserici vor rămâne impresionați dela primele până la ultimele rânduri ale acestui volum, prefăcut de iscusitul și agerul condei al celui care inițiază și conduce această mult promițătoare colecție: „Cărțile Vieții”, de elegantă înfățișare, tipărită în imprimeria Eparhiei ortodoxe române din Cluj. — Prețul unui volum: 45 Lei. (Se găsește la Librăria Arhidiecezană, Sibiu)*

Conferințe preoțești. — În 20 Iunie 1937, preoțimea jiană și-a ținut conferința lunară.

1. Pr. T. Moșic citește lucrarea sf. sale: *Impresii din primul an de pastorație*, partea II. Lucrare, în care autorul își expune impresiile, metodele de pastorație experimentate de sf. sa și realizările sale într-un an de preoție.

2. Pr. C. Zoican: dare de seamă despre desbaterile conferinței de primăvară a preoțimii județului Gorj, ce s'a ținut în 2, 3 ale lunii Iunie, și la care au luat parte: părintele protopop Duma, pâr. Zoican, pâr. Moșic și dl profesor Sârbu.

3. Pr. I. Popița: dare de seamă asupra desbaterilor și lucrărilor congresului Asociației clerului „Andrei Șaguna”, ținut la Cohalm în 3 Iunie a. c. După alte chestiuni, de natură locală, ședința ia sfârșit.

Se fixează cea viitoare pe data de 4 Septembrie 1937. — T. M.

— Cercul preoțesc *Chisădaga*, protopopiatul Deva, și-a început ciclul de conferințe religioase întrunindu-se în 27 Iunie 1937 în parohia *Sulighete*.

A predicat după priceasnă părintele P. Aslău-Căinelul de jos, despre:

„Rolul social și național al femeii”, — cu nimerite și impresionate observări.

A predicat după sfânta liturghie părintele Ar. Munteanu-Bejan, despre: „Cinstirea sfintelor icoane”.

Programul s'a încheiat cu conferința părintelui Al. Vâjdea, care a vorbit despre: „Datoriile părinților față de copii”, fiind o completare a predicii de după priceasnă.

A urmat examenul de fine de an din studiul religiei a elevilor școlii primare de stat din loc, și acordarea de premii celor mai diligenți școlari.

În ședința intimă, părintele L. Lazăr-Sulighete, a făcut o dare de seamă asupra operei: „Mănăstirile românești din Transilvania și Ungaria”, de Șt. Meteș. — Pr. L. L.

Conferința de vară a preoțimii ortodoxe române din protopopiatul Băița s'a ținut în ziua de 6 Iulie 1937 în parohia centrală Băița la sediul oficiului protopopesc.

După terminarea serviciului religios în biserica ortodoxă română, preoțimea prezentă a trecut în biroul oficiului protopopesc, unde, constatându-se prezența majorității preoților tractuali, președintele conferinței prot. D. Secărea deschide ședința printr-o frumoasă cuvântare; dă apoi cuvântul părintelui Ioan Popa din Hărțăgani, care și-a dezvoltat în fața cucernicilor frați lucrarea: „Taina sfântului maslu din punct de vedere dogmatic, istoric și practic”. Lucrarea temeinic pregătită prezintă un viu interes, la discuțiuni luând parte preoții: P. Diniș, A. Moga, N. Perian și protopop D. Secărea.

Altă temă a programului a fost lucrarea tânărului preot Loghin Borza din Ormindea, intitulată: „Plăgile sociale și combaterea lor”. Lucrarea, în urma discuțiilor desfășurate, se declară deplin reușită.

Conferința viitoare se fixează pentru ziua de 22 August c. în parohia Ormindea, hotărându-se — la propunerea părintelui L. Borza — ca pentru această conferință părintele T. Benea-Stejărel să pregătească o conferință populară intitulată: „Biserica și socialismul”.

P. Sa C. părintele protopop D. Secărea dă apoi cucernicilor preoți dife-

rite sfaturi pastorale, mulțumindu-le pentru râvnă, cu care participă la conferințele tractuale. — Pr. A. P.

Școala de cântăreți bisericești, a eparhiei ortodoxe din Cluj, și-a încheiat anul școlar în zilele trecute. Această școală, nou înființată, funcționează în Nușeni, la moșia episcopiei, unde în urma practicei agricole pe care o săvârșesc elevii, ei pot deveni și plugari luminați.

Încheierea anului s'a făcut cu un program religios-cultural sub îngrijirea dlui profesor Petre Timișan. În cadrele acestui program, părintele director Nicodim Belea a accentuat importanța școlilor de cântăreți, cu menirea să dea elemente destoinice la strană, oameni înțeleghători ai mișcărilor culturale și religioase din satele noastre.

Părintele consilier eparhial L. Curea, în numele P. S. Sale episcop Nicolae și al Consiliului eparhial, a mulțumit corpului didactic pentru munca depusă în anul școlar expirat. — Pr. N. B.

Munca în lumina Sfintei Scripturi, — este titlul unei cărți, de curând apărute, al cărei autor este preotul Ioan V. Pascu din Focșani.

Cartea de 54 p. [25 lei], cuprinde o conferință ținută în cadrele *Fundațiilor Culturale Regale*, subsecția Focșani.

Autorul arată că munca, tocmai contrar principiilor marxismului, — care privește sensul muncii ca o pedeapsă din partea lui Dumnezeu, — este departe de a fi o pacoste pe capul omului.

Prin munca sa, omul se ridică la rangul de colaborator cu divinitatea, la continuarea în bine a operei primordiale de creație.

Munca este un cult adus divinității. Carlyle a ridicat în cugetarea lui munca la rangul rugăciunii. *Ora et labora*, a fost principiul de viață al monahismului creștin.

Munca apare ca un blestem pentru om, atunci când ea rămâne nerăsplătită, în cazurile de lăcomie, de nedreptate, de lipsă de iubire a patronilor. Dar, într-o societate creștină, munca nu este robie, ci se face în libertate.

Această carte o recomand fraților preoți, — citirea ei aduce nu puțină lumină în sufletele cititorilor.

Pr. T. Moșic.

Subreda clădire sovietică pare a se clătina din temelie. Știrile ce se strecoară din „raiul” bolșevic, mărturisesc anume că acum și tineretul comsomol

merge la biserică, și părăsind asociațiile antireligioase se supune cultului creștin.

Organizațiile păgâne, cuprinse de frică reclamă desperate închiderea caselor de rugăciune și concedierea din întreprinderi a tuturor muncitorilor creștini.

Duhovnicii pravoslavnici totuși îndrăznesc și părăsesc ascunzișurile, de unde descindeau în mijlocul credincioșilor și unde primeau ofrandele slujbelor divine săvârșite.

Cu puteri înalte de furia prigoanelor, și cu harul Duhului sfânt, îndeamnă poporul la rezistență, cetind și tâlcuind în adunări publice pasajii din Sf. Scriptură.

În timpul din urmă au luat ființă unele asociații religioase organizate după regulamente tip, având programe stabilite pentru o luptă pe față împotriva celor fără Dumnezeu.

Așa se explică afluența de credincioși la slujbele Invierii Domnului din anul acesta și faptul că în majoritatea colhozurilor lucrătorii au suspendat lucrul în zilele sf. Paști, cu toate amenințările oficiale...

Cine să nu se bucure din toată inima la auzul acestor înfăptuiri creștine, răsărite în Rusia ca florile primăverii după o ploaie caldă, — când știm că timp de 20 de ani a băntuit acolo crivățul sălbatic cu suflări marxiste de ghiață...

Se constată din nou, că din sufletul poporului dela răsărit, adânc ortodox, n'a lipsit Isus nici o clipă...

Pr. A. Marcovici.

O înaltă concepție despre cultură: — Câteva considerații pe marginea studiului „Despre o semnificație metafizică” a dlui L. Blaga:

Asupra culturii, originii și manifestării ei s'a gândit și s'a scris mult în cursul timpului. S'au dat mai multe soluții, ce nu sânt altceva, decât străduințele neliniștitei minți omenești de a da un răspuns mulțumitor la întrebarea: ce este și ce trebuie să fie cultura?

Di L. Blaga, mult apreciatul nostru filosof, a dat și acestei probleme o satisfăcătoare rezolvare, ce poate mulțumi sufletul mereu chinuit de această întrebare. Răndurile ce urmează vreau să arate câteva considerații pe marginea studiului sus pomenit.

Omul prin constituția sa a fost înzestrat de Dumnezeu cu o neliniște în suflet, cu un dor după mistere și revelare, ce-l fac să se deosebească de ce-

pe lemn, pentru sufletul nostru, așa după cum l-au vestit prorocii, „pentru a nimici moartea și a arăta învierea din morți. Ca să împlinească și făgăduința dată părinților și Sie însuși pregătindu-și un popor nou... Fiul lui Dumnezeu a venit în trup, ca să umple măsura păcatelor celor ce au prigonic de moarte pe prorocii săi” (Mihălcescu, op. cit. p. 56—57). Fiul lui Dumnezeu a pățit ca rana lui să ne dea viață (Cap. VII Id. ib. p. 60). Isus își jertfește viața pentru poporul cel nou (Cap. VII Id. ib. p. 61) și ne înțește prin iertarea păcatelor ca să avem un suflet ca de copil (Cap. VI Id. ib. p. 59). Țapul ispășitor care era blăstemat, scuipat și înțepat, închipue pe Isus ce avea să pătimească pentru mântuirea oamenilor (Cap. VI Id. ib. p. 61—62). La fel jertfa juninței din V. T. închipue pe Isus; bărbății păcătoși cari aduc jertfa au fost cei ce L-au răstignit, iar copiii cari stropesc poporul cu sângele ei și vestesc iertarea păcatelor, curățenia inimii și lumina Evangheliei, — sunt apostolii (Cap. VIII Id. ib. p. 62). Tot pe Isus și crucea Lui preînchipue numărul celor 318 bărbăți tăiați împrejur de Avram. 18 se scrie: IH (iota) = 10 și H (ita) = 8, avem numele Isus; iar T. (tav) = 300 e semnul crucii (Cap. IX Id. ib. p. 64). Apoi ridicarea mânilor și șarpele de aramă, în amândouă jertfa și mărirea lui Isus, cel „dătător de viață” se arată (Cap. XII Id. ib. p. 69—70). Mai mult: jertfa crucii e adusă în legătură cu apa botezului. Apostolul (Barnaba) fericește pe „cei cari, nădăjduind în

cruce, s'au pogorât în apă”, căci vor fi răsplătiți. Vor fi ca un râu pe malul căruia cresc arbori frumoși, ceea ce înseamnă „că noi ne coborâm în apă plină de păcate și de murdărie, și ne ridicăm având ca roade în inimă frica și nădejdea în Isus prin Duhul sfânt. Și cine va mântui din aceștia (din pomi), va trăi în veci, adică: cine dă ascultare, zice, acestor propoveditori și crede, va trăi în veci” (Cap. XI Id. ib. p. 68).

Acelaș părinte apostolic seamănă pe Moise cu Hristos. Moise a dat popoului legea, Hristos mântuirea. „Moise, ca o slugă, le-a luat, dar nouă Domnul însuși ni le-a dat și ne-a făcut popor cu drept de moștenire prin aceea, că a pățit pentru noi și s'a arătat apoi, aceea ca să se desăvârșească în păcate, iar noi prin ce l-a moștenit, să primim așezământul Domnului Isus, care pentru aceasta a fost orânduit, ca prin arătarea sa să izbăvească din întunecet inimile noastre cele date morții și lăsate în rățacirea nelegiuții, și să puie în noi un așezământ prin cuvântul său, căci este scris, cum Tatăl îi dă însărcinarea, de a ne izbăvi din întunecet și a ne pregăti sieși popor sfânt. Zice în această privință prorocul: Eu, Domnul, Dumnezeuul tău, te-am chemat întru dreptate și te voiu ține de mână și te voiu întări, și te-am dat ca așezământ poporului, lumină păgânilor, ca să deschizi ochii orbilor, să scoți din legături pe cei legați și din casa temniței pe cei ce șed în întunecet. Cunoaștem acum, de unde am fost mântuiți” (Cap. XIV Id. ib. p. 72—73).

Avem deci mărturisiri destul de clare cari sânt cu atât mai prețioase, cu cât ne vin dela cel dintâi bărbat apostolic, care încearcă să facă, după Biblie, prima schiță a unei Dogmatici speculative (I. Mihălcescu, Prefața op. cit. p. 5).

Mai puțin lămuriri aflăm în „Invățătura celor doisprezece apostoli”, în care abia găsim o aluzie transparentă la jertfa mântuirii, în rugăciunea după împărtășire prin care primitorul mulțumește lui Dumnezeu că a primit prin Fiul Său „viață veșnică” (Cap. X Id. ib. p. 88).

În schimb găsim lumină mai multă în cele două epistole către Corinteni ale sfântului Clement Romanul. În epistola I, în legătură cu pocăința, scrie: „Să privim cu luare aminte la sângele lui Hristos și să cunoaștem decât preț este el înaintea lui Dumnezeu, părintelui său, pentru că fiind vărsat pentru mântuirea noastră a adus lumei întregi harul pocăinței” (I Cap. VII Id. ib. p. 99. Migne, P. Gr. Tom. I. Vezi și cap. XXI Id. ib. p. 109, „sângele lui Isus Hristos „s'a vărsat pentru noi”). Femeia Raav a fost mântuită prin credință și iubire, iar semnul roșu dela casa ei, pus de iscoade pentru a o scăpa de urgia cucernicilor, are tâlc profetic, „că prin sângele Domnului vor găsi mântuire toți cari cred și nădăjduesc în Dumnezeu” (I Cap. XIII Id. ib. p. 102—103). În capitolul XVI vorbind despre smerenie, citează profețiile mesianice din Isaia cap. 53, v. 1—12 și din psalmul 21, 7—9.

Mântuirea nu se obține prin meritele

omului, deși fiecare trebuie să ne împodobim cu virtuți și fapte bune, ci prin credință și prin voia lui Dumnezeu... „nu ne îndreptăm prin noi înșine, nici prin a noastră înțelepciune sau pricepere sau pietate sau prin faptele, pe care le-am săvârșit în slințenia inimii, ci prin credința prin care atâteștiutorul Dumnezeu a îndreptat pe toți din veac” (I Cap. XXXII Id. ib. p. 114). Idee paulină, pe care o întâlnim și mai departe în epistola întâia, unde se spune că Isus Hristos este mântuirea noastră; e „arhiereul jertfelor noastre, ocrotitorul și ajutorul slăbiciunii noastre” (I Cap. XXXVI Id. ib. p. 116 și Cap. LXIV, p. 133); e Dumnezeu, ce s'a descoperit „ca să ne mântuiască” (Ep. II Cor. Cap. XIV Id. ib. p. 143), pe noi cari eram pierduți (II Cap. I Id. ib. p. 135).

Mântuirea este opera dragostei divine. Căci prin dragoste sântem izbăviți. „În dragoste ne-a luat Stăpânul pe lângă sine; pentru dragostea pe care a avut-o către noi, Isus Hristos, Domnul nostru după voința lui Dumnezeu, și-a dat sângele său pentru noi, trupul său pentru trupul nostru și sufletul său pentru sufletul nostru (I Cap. XLIX Id. ib. p. 124. Ca și Irineu în Adv. heer. V. 1; Schwane, I p. 243).

Sfântul Ignatie Teoforul, în epistolele sale încă ne dă unele informațiuni cu privire la soteriologie (Schwane, I p. 242—243). El vestește Efesenilor că Isus Hristos e Dumnezeu și Mântuitorul prin care am dobândit „o viață nouă prin sângele său (Ep. către Ef. Id. ib. Cap. I; Schwane, I p. 244).

lealte ființe ale pământului. El nu se simte bine în sfera lucrurilor pămăntești, în „imediat”, ci caută să se înalțe spre sferele înalte ale transcendentului, din care vrea să desprindă lumini pentru sufletul său. «Dincolo» este țința omului spre care năzuiește.

„Existența umană este ca aspect fundamental „existență în mister”, existență săltată într'un orizont, grație căruia ea ipso lumea, ca împletire și urzeală de date imediate, e depășită și cade ca țărâna de pe călcăie în mers” (Gândirea p. 50). Prin această tendință a trăirii în mister și revelare omul devine creator de cultură. Iată deci izvorul culturii.

Ea nu izvorește din sfera pământescului, ci din înălțimile transcendentului pe cari urcându-le, omul devine creator de cultură. Numai pe aceste culmi sufletul omesc poate sorbi apele îmbătătoare ale creației. Cât de superioară este această concepție, o putem ști gândindu-ne la filosofia materialistă care nu e în stare să se ridice peste sfera lucrurilor materiale.

Creația culturii „este expresia vizibilă a existenței umane”, este „împlinirea omului”. „Omenia” omului este în funcție de străduința de a revela misterele, de a crea cultura, sau cel puțin de a contribui la creația culturii. Creația culturii este pentru om un destin. Pentru aceea fiecare om este creator de cultură. Creatorul de cultură, în sensul strâns al cuvântului, are doar rolul de exponent al culturii omenești și nici decum rol de singur creator de cultură. Aci văd un puternic mijloc de solidaritate omenească ce se poate realiza prin participarea la creația culturii.

Până să ajungi la creația culturii trebuie să suferi riscurile și desechilibrările ce produc zbuciumul necesar oricărei creații. „Creația își are pârjolul ei” (p. 50, Rev. cit.). Ea cere câte odată negrăite jertfe. Chiar jertfa creatorului. Este o altă înaltă cugetare, de care trebuie să se pătrundă fiecare om, care-și dă seamă de destinul creației sale.

Acestea sânt ideile ce am dorit să le însemnez pe marginea studiului dlui L. Blaga.

Rămâne ca noi, cari vedem în dl L. Blaga pe cel mai autentic interpret al spiritualității noastre, să ne lăsăm pătrunși de înălțimea concepțiilor profundului cugetător, căci numai astfel sântem pe drumul creației culturii, atât de necesară pentru înaintarea neamului nostru. — D. Popescu.

INFORMAȚIUNI

Nu putem lăsa neremarcată acțiunea recentă a rășanilor brașoveni, cari au luat hotărârea pilduitoare ca în primăria municipiului lor să întronizeze în sfârșit o conducere românească. Pe temeiul înțelegerii între fruntașii celor 5 partide românești din Brașov, s'a produs unitatea de vederi și o acțiune urmată de izbândă, dorită și meritată. Facă și alții așa!

Pentru Societatea ortodoxă națională a femeilor române. În ședința sa din urmă, Comisia interimară a municipiului Sibiu a aprobat în principiu cedarea gratuită a unui teren pe seama Societății ortodoxe a femeilor române, în raza orașului și în scop caritativ și de binefacere. Se va cere, dela Consiliul de miniștri, autorizarea necesară.

Act de mulțumire. Dl Gheorghe Opresan-Bace, originar din comuna Vale, și soția sa Paraschiva n. Sorescu-Loamnăș, locuitori în comuna Săliște, au dăruit bisericii din comuna noastră Vale, protopopiatul Săliște, un clopot în valoare de 54.000 lei. Pentru acest dar prețios, subsemnatul paroh, în numele consiliului parohial și al parohienilor acestei biserici, aduc călduroase mulțumiri maritimșilor donatori. — Pr. Gh. Iltu.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 1 August 1937, va predica părintele I. Tănăsescu-Săhăteni.

Poșta redacției

Pr. Ch. M. în S. m. într'un număr apropiat.
Pr. M. M. în Br. Acelas răspuns.
Dlul M. O. S. în Buc. Capitala țării e „cetate a Babilonului”, — aiasta s'o spună un străin, nu o foale românească!

Nr. 7421—1937 Epit.

Concurs

pentru primirea elevilor în Internatul arhidiecezan pe anul școlar 1937—38

Pentru primirea elevilor în Internatul arhidiecezan din Sibiu pe anul școlar 1937—38 se publică concurs.

Vor fi primiți *gratuit* concurenții de preoți, săraci și silitori, iar ca solvenți copiii de preoți și ai altor părinți, mireni.

Orfanii de preoți, cu spor slab în studii, vor fi supuși la plățile de taxe după situația materială a părinților.

Taxa de întreținere va fi 6500 lei anual, care se va plăti în 4 rate egale: la înscriere, la 1 Noiembrie, 1 Februarie și 1 April.

Taxele plătite pentru cvartalul început nu se restituie în caz de repășire.

Cererile de primire scrise de părinți sau tutori vor avea să fie înaintate Consiliului arhiepiscopesc din Sibiu până la 15 August a. c.

Orfanii de preoți vor anexa la cerere: certificat școlar, de sărăcie și familiar.

Elevii primiți vor avea să aducă cu sine: cele necesare pentru pat, rufăria de corp și pat, hainele și încălțăminte necesară. Rufăria trebuie să fie însemnată cu numele elevului.

Intrucât în decursul anului s'ar dovedi că taxa statorită nu este suficientă, ea se va majora după împrejurări, având elevii a achita diferența statorită.

P. Cucernici protopopi și Cuc. preoți sânt rugați să pună în vedere orfanilor de preoți și altor elevi să înainteze la timp cererile de primire, însoțite de toate actele, căci fără de acestea nu vor fi luate în considerare.

Sibiu, din ședința secției economice a Consiliului arhiepiscopesc dela 24 Iulie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc ortodox român de Alba-Iulia și Sibiu

Nr. 7069/1937 Școl.

Concurs

La Școala de aplicație a Școalei normale ortodoxe «Andrei Șaguna» din Sibiu sânt vacante ca începerea anului școlar 1937/38: un post de învățător la secția de băieți și două posturi de învățătoare la secția de fete.

Doritorii de a ocupa aceste posturi vor înainta cerere la Direcțiunea școlăi menționată până la 15 August c. La cerere se vor anexa toate actele cerute de normele școlare în vigoare. Concursul se va ține la Direcțiunea școlăi normale „A. Șaguna” în 30 August c.

Sibiu, din ședința secției culturale dela 27 Iulie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

Ministerul Agriculturii și Domeniilor
Inspectoratul Silvic Brașov. Serviciul tehnic

(50) 1—1

Publicațiune

Se aduce la cunoștința celor interesați că în ziua de 17 August 1937, ora 12, se va ține licitație publică cu oferte închise, în localul Inspectoratului silvic Brașov, Calea Victoriei Nr. 35 și la Ocolul silvic Sighișoara, județul Târnava mare, pentru vânzarea materialului lemnos după suprafața de 40 Ha compus din 150 arbori esență stejar cu un volum de circa 679 m. c. din pădurea „Către Saeș”, proprietatea bisericii ortodoxe române Apold, județul Târnava mare.

Dispozițiunile cuprinse sub art. 88—110 din L. C. P., Regl. O. C. L. și condițiunile generale de vânzarea pădurilor statului publicate în Monitorul Oficial Nr. 106—1912, sânt aplicabile acestei licitații.

Persoanele cari vor lua parte la licitație, vor depune pe lângă ofertă și garanția provizorie de 13.000 lei care se va întregi la 10%, după adjudecare, iar oferta se va face numai în conformitate cu caetul de sarcini care poate fi văzut în fiecare zi la Inspectoratul silvic Brașov și la Ocolul silvic Sighișoara județul Târnava mare.

Șeful inspectoratului:

I. Dumitrescu
ing. insp. general silvic

I. Bărsanu
șeful serviciului

Nr. 6304/1937.

Notificare oficială

În Academia teologică «Andreiană» din Sibiu se primesc absolvenți de liceu cu bacalaureat și absolvenți cu diplomă de seminar teologic.

Cererile de primire pentru anul academic 1937/38 se vor adresa Consiliului Arhiepiscopesc până la 20 August 1937, însoțite de următoarele documente:

1. Extrasul de naștere dela oficiul stării civile;
2. Extras din matricola botezătorilor;
3. Diploma de bacalaureat sau de absolvire a seminarului teologic;
4. Certificatul medical despre starea sănătății dela medicul de circumscripție;
5. Alte eventuale documente recomandatoare.

Toți studenții sânt obligați a locui în internatul Academiei, unde contribuind cu suma de 8000 Lei anual, vor avea toată întreținerea.

Înscrierile la Academie se vor face în zilele de 1—3 Septembrie, în 4 și 5 Septembrie studenții se vor mărturisii și cuminca.

Paralel cu înscrierile se vor ține și examenele sesiunii de toamnă (coșigență, anuale, fundamentale).

Deschiderea solemnă a anului academic se face Duminecă 5 Septembrie, iar începerea cursurilor Lună, 6 Sept., ora 8 dimineața.

Studenții cari nu se vor prezenta la timp la înscriere, vor fi considerați retrași din Academie.

Înainte de înscriere fiecare student va achita la oficiul de casă al Consiliului Arhiepiscopesc suma de Lei 3000 ca primă rată din taxa de întreținere în internat, plus Lei 200 didactru. Rata a doua de Lei 3000, și rata a treia de Lei 2000, se plătesc în prima zi de școală după vacanța Crăciunului și a Sfințelor Paști. La rectorat studenții anului I vor achita, la înscriere, taxa de Lei 925, Lei 1058 pentru cărți didactice și Lei 1500 jumătate din costul reverenței; an II Lei 790 plus Lei 1512 pentru cărți didactice; an III Lei 790 plus Lei 513 pentru cărți didactice; an IV Lei 790 plus Lei 1251 pentru cărți didactice.

Pentru studenții din anul I, dar cu slabe mijloace familiare, stau la dispoziție 12 burse, ce sânt egale cu taxa de întreținere în internatul Academiei. Ele se acordă tinerilor cari au obținut la bacalaureat cel puțin nota bine. Vor avea întâietate fiii românilor secuizați.

Înmatricolarea se face la Rectoratul Academiei, după ce studenții vor dovedi cu chitanțe, că au achitat rata I din taxa de întreținere. Tot la înscriere studenții anului I sânt obligați să prezinte o declarație subscrisă și de părinți ori tutori la oficiul parohial, în care se obligă, că după absolvirea cursurilor teologice vor intra și vor servi cel puțin 5 ani în clerul arhiepiscopiei, — în caz contrar, vor restitui ajutoarele de cari vor fi beneficiat în Academie.

Cei primiți în Academia teologică (an I) de către Consiliul Arhiepiscopesc, vor fi supuși înainte de înmatricolare, în ziua de 1 Sept. a. c. ora 9 dimineața, unei vizite medicale și unui examen de aptitudini muzicale, cu caracter eliminătoriu. Primirea definitivă în Academie este deci în funcție de rezultatul favorabil al acestei vizite și al acestui examen.

Fiecare student va aduce cu sine îmbrăcăminte necesară (obli-

gator reverandă), precum și hainele de pat și anume: o saltea, două cearceafuri, o perină cu două fețe de perini și o învelitoare de pat.

Părinții protopopi, preoții și profesorii de religie sânt invitați a sfătui pe tinerii buni, ieșiți din școlile secundare, ca să îmbrățișeze chemarea preoțească. Vor atrage în special atențiunea asupra faptului că tinerii merituosi se vor bucura de burse.

Preoția a fost slujba cea mai de cinste și mai iubită în trecutul neamului nostru, deschizând larg teren de muncă pentru binele poporului. Ea este și astăzi chemarea care dă cele mai înalte rosturi pentru viața unui om. Pentru omul de studiu teologia deschide cele mai vaste și mai atrăgătoare perspective cu problemele ei vitale, cu realitățile cele mai esențiale spre care se îndreaptă preocuparea omului. Pentru omul de acțiune care vrea să joace rol important în direcționarea vieții neamului și a societății, preoția oferă marile ei posibilități și necesități misionare cu cuvântul și cu fapta.

Nu există azi nici o misiune mai nobilă căreia să-și închine omul viața, ca preoția și studiul teologic.

Sibiu, din ședința secției bisericești dela 28 Iunie 1937.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 6665/1937

3—3

Concurs

La secția de băieți a Școalei normale ortodoxe «Andrei Șaguna» din Sibiu este vacantă ca începerea anului școlar 1937/38 catedra de limba franceză.

Doritorii de a ocupa această catedră, vor înainta până la 31 Iulie c. cerere adresată Consiliului arhiepiscopesc ortodox român din Sibiu, la care cerere vor anexa: 1. actul de naștere, 2. actul de botez, 3. certificate despre studiile de specialitate, 4. certificate de serviciu și alte acte recomandatoare.

Sibiu, din ședința secției culturale dela 10 Iulie 1937.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 5726—1937

(40) 3—3

Concurs

Adunarea eparhială din anul 1936 a decis pregătirea unei monografii a Bisericii ortodoxe ardeleni în timpul păstoririi arhiepiscopului și mitropolitului Ioan Mețianu care a condus destinele Bisericii noastre, cu mult tact și înțelepciune în vremuri de grea cumpănă.

Această lucrare va avea să zugrăvească icoana bisericii noastre la sfârșitul dominației străine, și opera de rezistență organizată prin biserica națională și prin așezămintele ei în contra asupririi maghiare.

Pentru pregătirea acestei lucrări se publică concurs până la 31 Decembrie a. c. și se invită cei doritori de a compune această lucrare a arăta planul lucrării și condițiunile de executare.

Consiliul arhiepiscopesc își rezervă dreptul de a încredința executarea lucrării celui mai destoinic concurent. Lucrarea se va tipări de către Consiliul arhiepiscopesc, dându-i autorului remunerație corespunzătoare. Lucrarea va fi prezentată Consiliului arhiepiscopesc în manuscris până la 31 Ianuar 1939.

Sibiu, din ședința plenară dela 18 Iunie 1937.

Consiliul arhiepiscopesc

Au apărut următoarele compoziții muzicale de Timotei Popovici:

1. Cântările liturgiei

pentru voci mixte
ediție nouă primenită și îmbogățită. Un exemplar legat frumos Lei 200—

2. Cântările liturgiei

pentru 3 voci egale
ediția V-a. Un exemplar legat frumos Lei 100—
De vânzare la Librăria Arhidiecezană Sibiu